

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΒΟΛΦ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ : Ζάκ Μιρλέτ, δέκα όκτω έτών. Παύλος ντέ Ποτώ, είκοσι όκτω έτών.

(Στό σπίτι του Μιρλέτ, στις πέντε και μισή, ένα χειμωνιάτικο άπόγευμα. Ο Μιρλέτ είναι ξαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι μεγάλο. Ο ντέ Ποτώ στένεται όρθιος στό προσέφυλό του).

ΠΟΤΩ.— Τό πράγμα εινε τώρα όλοφάνερο. Έχασες τό στοίχημα.

ΜΙΡΑΕΤ.— Όχι άκόμα. Εινε έξ ή ώρα ;

ΠΟΤΩ.— Παρά είκοσι.

ΜΙΡΑΕΤ.— Έφ' όσον δέν εινε ή ώρα έξ, δέν μπορείς νά πής τίποτα.

ΠΟΤΩ.— Άλήθεια, έλπίζεις άκόμα ;

ΜΙΡΑΕΤ.— Ός τις έξη.

ΠΟΤΩ.— Μά σου επαναλαμβάνω ότι δέν θά ρθή. Έάν επρόκειτο νά έρθη θά ήταν τώρα έδώ. Έχασες.

ΜΙΡΑΕΤ.— Δέν θά έχω χάση παρά στίς έξ και πέντε.

ΠΟΤΩ.— Όπως θέλεις. Άλλά σκέψου πώς σου τό είχα προείπει αυτό που συμβαίνει τώρα. Η Μπελότα δέν σ' αγαπά πειά...

ΠΟΤΩ.— Όπως θέλεις. Άλλά σκέψου πώς σου τό είχα προείπει αυτό που συμβαίνει τώρα. Η Μπελότα δέν σ' αγαπά πειά... Όταν μου άνήγγιλες χτές τό μικρό σου σχέδιο, γνά νά την ξαναπαρέφης και μου είπες :— Άδριο θά της στείλω ένα τηλεγράφημα μ' αυτά τά λόγια : *Είμαι χειρότερα, έλατε πρό των έξ, αν θέλετε μ' αμά με βρήτε ζωντανό* !. Σου άπάντησα :— Άγαπητέ μου, ή ιδέα σου εινε συνηθισμένη, εινε παλιά και ή Μπελότα δέν θ' άνησυχίση καθόλου. Εινε πάρα πολύ έξυπνη ώστε θ' άποφύγη τους τελευταίους άποχαριστισμούς.

ΜΙΡΑΕΤ.— Έστοιχημάτσα ότι θά έρθη.

ΠΟΤΩ.— Κ' έγώ ότι δέ θά έρθη κι' άρχίζω νά πιστεύω ότι κέρδιωσα.

ΜΙΡΑΕΤ.— Δέν εινε άκόμα έξ ή ώρα.

ΠΟΤΩ.— Τώρα εινε παρά τέταρτο. Έχουμε κι' όλας πέντε λεπτά λιγώτερο.

ΜΙΡΑΕΤ.— Σ' ένα τέταρτο της ώρας μπορούν νά συμβούν ένα σωρό πράγματα.

ΠΟΤΩ.— Εινε όμορφο πράγμα ή έμπιστοσύνη. Έπί τέλους !... Άς περιμένουμε... Θά λυπηθώ πολύ αν δέν έρθη, γιατί άλήθεια είτοιμασες τά πάντα γιά τό προσεκτικά. Τό διορθώμα του δοματίου, τό άνακατεμένο κρεβάτι, τά μπουκαλάκια τά φάρμακα, ή λάμπα τό άμ ταβλιό, τά κομμάτια του ποροκαλλίου, αυτά όλα εινε πολύ συγανητικά...

ΜΙΡΑΕΤ.— Βλέπεις λοιπόν ;

ΠΟΤΩ.— Ός κ' έγώ ο παλιός σου φίλος, βρισκουμαι στό προσέφυλό σου, βυθισμένος στην όδυνη, είτοιμος νά πάρω την τελευταία σου πνοή και περιμένοντας την είσοδο της Μπελότας γιά νά της πω :— Δέν έχετε παρά έλάτσιο καιρό, αν θέλετε νά σάς άναγορεύση άκόμη, γιάτι βρισκαίτε στό τελευταία του !... Ναι, όλα αυτά εινε νόστιμα καμωμένα... Πρέπει νά ρθή κι' άς χάσω τό στοίχημα μου.

ΜΙΡΑΕΤ.— Μή βιάζεσαι, δέν εινε άκόμα έξ. Στις έξ ή Μπελότα θά ρθη. Γιατί μέ άγαπά, γιάτι την λατρεύω ! Αν δέν έρθη θά τρελλαθώ άπ' τη λύπη μου, θ' αυτοκτονήσω !...

ΠΟΤΩ.— Ματαίονετις. Η ώρα εινε έξ παρά δέκα !

ΜΙΡΑΕΤ.— Αί ! μέσα σέ δέκα λεπτά...

ΠΟΤΩ.— Κερδίστηκαν μάγκες... Τό έξρω... Γιατί όμως έπιμένεις πώς θά ρθη ως τις έξ ;... Μπορεί, πολύ καλά, νά έρθη και μετά τις έξ, στις έφτά.

ΜΙΡΑΕΤ.— Άφου θά είμαι πεθαμένος μετά τις έξ !...

ΠΟΤΩ.— Βέβαια, έχεις δικιο... Τής τηλεγράφησες : *« Αν θέλετε νά με βρήτε ζωντανό... έλατε πρό των έξ*».

ΜΙΡΑΕΤ.— Θά ρθη συντεπός στην ώρα της. Σου είπα : Θά ρθη. Μην προσπαθής νά μέ κάμης τρελλό από άπελπισία.

ΠΟΤΩ.— Φτειάχνεις τά πράγματα όπως σου άρέσουν. Έν τω μεταξύ ή ώρα εινε παρά πέντε.

ΜΙΡΑΕΤ.— Μ' ένοχλείς.

ΠΟΤΩ.— Εινε άστείο... Μά δέν μου λές αν ή Μπελότα δέν σ' αγαπάει πειά ;

ΜΙΡΑΕΤ.— Μην τό λές αυτό... Λυπήσου με !...

ΠΟΤΩ.— Σέ θαυμάζω.

ΜΙΡΑΕΤ.— Θαυμάζε με, σου τό επιτρέπω. Πάντως πρέπει νά έξέρης πώς ή Μπελότα μ' αγαπά πολύ. Πολύ ! Περισσότερο άπ' ότι και ή ίδια φαντάζεται. Η Μίς μου τό ειπε πολλές φορές.

ΠΟΤΩ.— Πιό εινε αυτή ή Μίς ;

ΜΙΡΑΕΤ.— Η φίλη της, ή οικονόμος της, ή επιστάτρια της, αυτή που της κρατάει τό σπίτι, ή

Μίς τέλος.

ΠΟΤΩ.— Ά ! αυτή που την συνοδεύει παντού ;

ΜΙΡΑΕΤ.— Ναι. (Χτυπούν). Πέρασε στό διπλανό δωμάτιο. (Μπαίνει ή Φυρωρός).

ΦΥΡΩΡΟΣ.— Κύριε σάς ζητάει μιά κυρία.

ΜΙΡΑΕΤ.— Άς έρθη (Η κυρία μπαίνει).

ΠΟΤΩ. (Στό βάθος άπ' τη μισανοιχτή πόρτα που κλείνει άμέσως).— Εινε ή Μίς.

ΜΙΡΑΕΤ.— Πώς ; Σεις εισθε ;

ΜΙΣ.— Ναι έγώ !

ΜΙΡΑΕΤ.— Δέν ήρθε Έκεινή ;

ΜΙΣ.— Θά ήθελε νά έρχότανε, μά λυπάται πολύ που δέν έχει καιρό.

ΜΙΡΑΕΤ.— Μά είμαι έτοιμοθάνατος, που νά πάρη ή όργη.

ΜΙΣ.— Όχι δέν εισατε !

ΜΙΡΑΕΤ.— Σάς λέγω ότι ναι !

ΜΙΣ.— Όχι, κύριε Ζάκ, όχι !

ΜΙΡΑΕΤ.— Τότε δέν πιστέψτε στό τηλεγράφημά μου ούτε Έκεινή, ούτε σεις.

ΜΙΣ.— Όχι. Τό βρήκαμε άστετο, πολύ άστείο.

ΜΙΡΑΕΤ.— Καλά λοιπόν.

ΜΙΣ.— Καλά λοιπόν ! Ναι, αυτή εινε ή φράσι που χρειάζεται.

ΜΙΡΑΕΤ.— Όστε μου έλεγε ψέμματα όταν μου όρκιζότανε πώς μ' αγαπούσε.

ΜΙΣ.— Ά ! όχι, αλλά ήταν της στιγμής και ή στιγμής δέν διαρκούν πολύ. Παρατηρήστε λοιπόν σάς παρακαλώ άπ' τον έρωτα αυτόν.

ΜΙΡΑΕΤ.— Άλλά τότε τά γράμμάτα της ; Τά γράμμάτα της έκεινα που μ' όρκιζότανε ότι μ' αγαπάει πάντοτε ;

— Δέν σάς έγραφε Έκεινή, κύριε Ζάκ.

ΜΙΡΑΕΤ.— Πώς ;

ΜΙΣ.— Έγώ σάς έγραφα.

ΜΙΡΑΕΤ.— Σεις ;

ΜΙΣ.— Έγώ ! Είμαι γραμματέας της. Έγώ γράφω... σ' όλους τους νέους, με τους όποιους τά ψήνει ή δεσποινίς.

ΜΙΡΑΕΤ.— Τι παστρικές δουλειές που κάνετε !

ΜΙΣ.— Μή με μαλώνετε... Τι θέλετε νά κάμω ;... Πάντως τά γράμματα τάγραφα έγώ. Έκεινή δέν τά διάβαζε καθόλου.

ΜΙΡΑΕΤ.— Αί λοιπόν καλά, αυτό μου φτάνει Μίς, μπορείτε νά πηγαίνετε.

ΜΙΣ.— Άλήθεια !... Ά ! Είμαι πολύ εύχαριστημένη, ναι, πολύ-πολύ εύχαριστημένη σου ός βλέπω γιαιρευμένο.

ΜΙΡΑΕΤ.— Ναι, έντελός γιαιρευμένο, φιλάτη μου... Δέν... πεθαίνω πειά !... (φωνάζει) Παύλε !... (Ο ντέ Ποτώ εμφανίζεται) Κέρδιωσες, γέρο μου, και τώρα μπορείς νά συνοδεύσης την Μίς. Γεια σου Μίς, πολλά χαιρετίσματα σπίτι σας, Είμαι πολύ καλύτερα. Μπορείς νά πής στον γέρο φίλο της δεσποινίδος ότι δέν είμαι διόλου ζηλιάρης. Δέν την αγαπώ πειά ! Γιαιρευμένα... γιαιρευτήκα !... (Η Μίς φεύγει συνοδευμένη άπ' τον ντέ Ποτώ).

(Στόν προθάλαμο)

ΜΙΣ, (στόν Ποτώ).— Δέν ύποπτευθήκε τίποτα. Κ' εινε έντελός γιαιρευμένος πειά. Δέν την αγαπάει. Ο έρωτάς του έβρισε μέσα σέ λίγα δευτερόλεπτα. Αυτό εινε τό καλύτερο. Διαφορετικά θά χάμη δάκρυα, θρήνους, άπελπισίες, καμιά αυτοκτονία ίσως... Δέν μετανοώ πειά γιά τά ψέμματα που μουβηταε νά του άραδιάσω...

ΠΟΤΩ.— Ναι, έπαιξες καλά τό μέρος σου.

ΜΙΣ.— Ά ! κύριε Πωλ ! αν ήξερες ότι σεις του τό φτιάσατε έτσι ;...

ΠΟΤΩ.— Θά ρθη καιρός που θά του τό πώ ο ίδιος. Προς τό παρόν είμαι εύχαριστημένος που δέν έβασα, που δέν έδόσασα, από την άπελπισία... Τό καλύτερο φάρμακο σ' αυτές τις περιστάσεις εινε πραγματικώς ή άδηία ! Νά έμπνευσθι στον έρωτευμένο άδηία γιά τό πρόσωμο που αγαπά. Και τό πετύχαμε... Καίρε Μίς... Καίρε...

(ΑΥΛΑΙΑ)

ΓΙΑ ΝΑ ΘΥΜΗΘΗ ΝΑ... ΜΕΒΥΣΗ !...

Ο Κάρολος ντέ Μπωβρύ, έπίσκοπος του Άντέ, ήταν διάσημος... μεσοκός. Έπειδή όμως συγχρόνως ήταν και τρομερό άρρημονόμος, γνά νά θυμηθή νά... μεθύση, έδενε πάντα μία κόκκινη ταινία στό μάτι του !...

ΜΙΣ.— Ά ! κύριε Πωλ, αν ήξερε ότι σεις του τό φτιάσατε έτσι !...

ΓΙΑ ΝΑ ΘΥΜΗΘΗ ΝΑ... ΜΕΒΥΣΗ !... Ο Κάρολος ντέ Μπωβρύ, έπίσκοπος του Άντέ, ήταν διάσημος... μεσοκός. Έπειδή όμως συγχρόνως ήταν και τρομερό άρρημονόμος, γνά νά θυμηθή νά... μεθύση, έδενε πάντα μία κόκκινη ταινία στό μάτι του !...